

[Finansministeren.]

til deres beskæftigelse. Inden for landbruget vil en fortsat rationalisering kræve endnu flere landbrugsmaskiner og navnlig omfattende forbedringer af avlsbygningerne, og desuden vil trafikens udvikling nødvendiggøre omfattende udvidelser af vejanlæg og af de kollektive trafikmidler. Jeg skal i denne forbindelse blot nævne hovedstadens trafikproblemer og planerne om bygning af en undergrundsbane.

Der vil endvidere i de kommende år være behov for et betydeligt boligbyggeri. Også på dette felt vil de store årgange efterhånden gøre sig gældende.

Endelig vil der fremover være trang for betydelige investeringsudgifter til uddannelsesformål, til udbygning af vort sundhedsvæsen og på en række andre områder.

Disse omfattende investeringer vil kun kunne gennemføres, hvis vi indretter hele vor økonomiske politik med dette formål for øje. Dette kræver en lang række foranstaltninger til fremme af opsparingen og til sikring af, at den forøgede opsparing benyttes til finansiering af de vigtigste investeringsopgaver.

De lovforslag, jeg i dag skal fremsætte for det høje ting, berører kun en del af disse spørgsmål, men det drejer sig om et meget vigtigt område, nemlig den skattemæssige behandling af de private erhvervsvirksomheders investeringer. De ofte ret høje procenter, der anvendes ved beskattningen af den øverste del af indkomsterne i de private erhverv, kan jo hæmme initiativet og villigheden til at løbe en økonomisk risiko, ligesom skattebetalingen kan vanskeliggøre finansieringen af udvidelser, navnlig for virksomheder, der er i hurtig vækst. Det er derfor meget vigtigt, at vort skattesystem indrettes således, at de virksomheder, der udvider deres produktionsapparat, skattemæssigt stilles gunstigere end de virksomheder, hvis fortjeneste fortrinsvis anvendes til forbrug. Men det er efter min opfattelse lige så vigtigt, at de skattemæssige begunstigelser, der indrømmes for at fremme investeringerne, også virkelig tilfalder de skatteydere, der udvider deres produktionsapparat, og at der ikke ad denne vej åbnes adgang til gevinster, der kan realiseres skattefrit.

Det første af de to lovforslag handler om adgangen til skattefrit at afskrive på pro-

duktionsmidler, der er anskaffet, og om beskattningen ved salg af aktiver, på hvilke der er afskrevet skattefrit, medens det andet forslag åbner mulighed for at foretage skattefrie henlæggelser til brug ved senere anskaffelser af produktionsmidler. Der er således en nær sammenhæng mellem bestemmelserne i de to forslag, og de vil set under ét kunne få stor betydning for den private erhvervsudvikling i de kommende år.

Det har længe været erkendt, at det gældende afskrivningssystem i mange henseender er utilfredsstillende, og allerede min forgænger nedsatte — i 1952 — et udvalg, der bl. a. skulle udarbejde forslag til et nyt og mere tidssvarende afskrivningssystem samt om investeringsfonds. Udvalget, der omfatter repræsentanter for erhvervene og skatteadministrationen, har for godt en måned siden afgivet betænkning om disse spørgsmål. Denne betænkning er i alt væsentligt lagt til grund ved udarbejdelsen af de to lovforslag, og jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at takke udvalget for dets store og værdifulde arbejde.

Når en revision af vort afskrivningssystem nu forekommer ønskelig, skyldes det først og fremmest, at de gældende regler er særdeles uoverskuelige. Man arbejder i virkeligheden med to sæt regler, nemlig dels med den praksis, der har udviklet sig på baggrund af statsskattelovens bestemmelser om, at ordinære afskrivninger kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, dels med de regler om ekstraordinære afskrivninger, der siden finansåret 1940-41 har været gældende med hjemmel i tekstanmærkninger på de årlige finanslove.

De ordinære afskrivninger på maskiner, inventar, skibe og lignende beregnes på grundlag af anskaffelsessummen og fordeles med lige store beløb over det pågældende driftsmiddels sandsynlige levetid. Aktivets kun nedskrives til den såkaldte scrapværdi, der i de fleste tilfælde svarer til et års ordinære afskrivning. Da den tekniske levetid er vidt forskellig for de forskellige arter af aktiver, må skatteyderne og skattemyndighederne arbejde med et utal af afskrivningssatser. Afskrivningsplanen kan ikke fraviges. Hvis man et år undlader at afskrive ordinært, kan det pågældende afskrivningsbeløb ikke fradrages i indkomsten for et senere år.